

Arrest

nr. 284 943 van 16 februari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SCHUEREWEGEN
Britselei 47-49 / 5
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 september 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 november 2022 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. SCHUEREWEGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 maart 2022 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (gezinsherenigingsaanvraag), in functie van haar Belgische geregistreerde partner D. R. H. (hierna: de referentiepersoon).

Op 27 september 2022 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing met de volgende redengeving:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.03.2022 werd ingediend door:

Naam: S.

Voornaam: T.

Nationaliteit: Oekraïne

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: (Unie d. Socialist. Sovjetrep.)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar Belgisch geregistreerde partner, de genaamde D. R., H. H. C. (RR ...), in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. '

Als bewijs van de bestaansmiddelen worden de volgende documenten voorgelegd:

_ Overzicht transacties als bewijs van de bestaansmiddelen bij werkgever A. group nv en Randstad Belgium nv voor de periode 15.07.2021 - 24.03.2022.

_ Loonfiches op naam van de referent bij werkgever SD W. S. S. NV/SA voor de periode 25.04.2022 - 28.08.2022

_ Loonfiches op naam betrokkene zelf

Uit de gegevens van het administratieve dossier blijkt dat de tewerkstelling bij deze werkgevers stopgezet zijn. Gezien betrokkene niet langer actief is bij deze werkgevers, zijn deze bewijzen van inkomsten reeds achterhaald en worden ze niet in overweging genomen. Op datum van 26.08.2022 werd er door onze dienst extra documenten opgevraagd aangaande de inkomsten van de referent, waarna er op 06.09.2022 loonfiches bij werkgever SD W. S. S. NV/SA werden voorgelegd- Echter, de referent wist toen al dat hij tewerkgesteld was bij een andere werkgever. Aangaande deze nieuwe tewerkstelling werden geen documenten voorgelegd. Op basis van de voorgelegde bewijzen heeft de Dienst Vreemdelingenzaken geen zicht op het huidig netto-inkomen van de referentiepersoon. Bijgevolg kan er niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Met het inkomen van betrokkene zelf kan geen rekening worden gehouden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige

bestaansmiddelen te beschikken overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 (arrest RvS nr. 240.164 dd. 12.12.2017). Bovendien staat op de aanvraag gezinshereniging (bijlage 19ter) duidelijk vermeld dat de bestaansmiddelen van de Belg moeten worden voorgelegd. Betrokkene diende dus wel degelijk hiervan op de hoogte te zijn.

Een behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is hierbij overbodig. Er werd immers onvoldoende informatie verstrekt over het inkomen van de referentiepersoon. De toetsing of aan de voorwaarden is voldaan, kan bijgevolg niet gebeuren.

Betrokkene voldoet niet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be). (...)

2. Over de rechtspleging

Verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend binnen de termijn van acht dagen die is vastgelegd in artikel 39/72 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De verwerende partij liet wel een administratief dossier toekomen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

“2. Aangaande de gegrondheid van het beroep

Verzoekster meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

2.1 Eerste Middel

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de

Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat om beroep in te stellen waarover hij/zij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., m.110.071, 06.09.2002, R.v.St., m.129.466, 19.03.2004, R.v.St., nr. 132.710, 21.06.2004).

Bij het nemen van een bestuurshandeling dient de overheid rekening te houden met alle elementen uit het dossier, zowel in rechte als in feite.

De beslissing berust dan ook kennelijk op een onredelijke, manifeste, foutieve appreciatie van de feiten en is compleet onevenredig zonder rekening te houden met alle elementen.

Verwerende partij nam de bestreden beslissing op lichtzinnige wijze.

"Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of nietplausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen is niet afdoende" (D. Van Heule, Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en D. Van Heule, "De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet", TVR, 1993/2,67-71).

Verzoekster wijst erop dat de verwerende partij geen enkele afweging van elementen heeft gemaakt en zonder verder na te denken en te zoeken naar een degelijke motivering tot een beslissing is gekomen, of, dat zulks minstens niet blijkt uit de bestreden beslissing hetgeen niet alleen in het kader van het motiveringsbeginsel vereist is, doch ook onder andere in het kader van het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zo is, in principe, eenieder - alsmede de verwerende partij - gebonden door de zorgvuldigheidsplicht: men moet handelen zoals elk normaal, voorzichtig en vooruitziend persoon dat zou doen, of met andere woorden zoals dat redelijkerwijze mag verwacht worden van een persoon en een overheid die zich in dezelfde omstandigheden bevindt.

Overeenkomstig de zorgvuldigheidsplicht moet de overheid zijn beslissingen met zorgvuldigheid voorbereiden en beslissen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding (R.v.St., 02.02.2007, nr.167.411; R.v.St.14.02.2006, nr.154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt dus aan de verwerende partij de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding. Uit de stukken en de motivatie blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris tot haar conclusie is gekomen op basis van een niet - correcte interpretatie van de feitelijke omstandigheden in casu.

De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te staven op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (L.P. Suetens en M. Boes, administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., Reeskens, nr. 20.602, 30 september 1980, RW 1982-82, 36, noot W. Lambrechts).

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. Speleers, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. Van Kouter, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., Thijs, nr. 24.651, 18 september 1984, RW, 1984-85, 946; W. Lambrechts Geschillen van bestuur, 43)

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier. Zij heeft dit echter niet gedaan.

Er wordt verzoekster verweten dat zij niet voldoende aantoont dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Dit is incorrect. De heer R. bezorgde stukken m.b.t. zijn tewerkstelling via interimarbeid bij de firma I. F. S. Dit werd duidelijk op de loonfiches vermeld : SD W. betrof de zogenaamde werkgever, alwaar onderaan weergegeven werd dat de heer R. tewerk werd gesteld bij I. F. S. Eind augustus werd de heer R. echter i.p.v. dagcontracten via interimarbeid voorgesteld om vooreerst

een overeenkomst voor bepaalde duur (gedurende één maand) te ondertekenen met begindatum 1 september 2022 en vervolgens vanaf 1 oktober 2022 een overeenkomst voor onbepaalde duur. Deze stukken werden op 6 september 2022 medegedeeld.

Alwaar de bestreden beslissing meedeelt dat de heer R. bij een andere werkgever tewerkgesteld wordt vanaf 1 september 2022 en verwerende partij hierdoor geen zicht heeft op het nettoinkomen is dit allerminst correct.

De heer R. was immers steeds bij de klant van SD W. via interimarbeid tewerkgesteld bij I. F. S. Gezien het goede werk dat de heer R. aldaar verrichte, werd hem nadien een contract van vooreerst bepaalde duur en vervolgens onbepaalde duur aangeboden. Dit ging bovendien gepaard met een loonsverhoging.

De heer R. bracht alle stukken bij waarover hij op dat ogenblik beschikte. Een loonfiche wordt immers pas op het einde van de maand (of zelfs het begin van de maand daarop) bezorgd door de werkgever.

Het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel werd dan ook geschonden.

Verwerende partij heeft in casu een beslissing genomen zonder deze met zorg en zonder deze met respect voor voorzorg voorbereid te hebben. Daarom heeft verzoekster geen recht gehad op een correcte behandeling.

Uit de motivatie - althans het gebrek aan motivering - kan onmogelijk worden afgeleid of de gemachtigde van de staatssecretaris het bovenvermelde zelf heeft onderzocht. Dit bewijst dat de beslissing niet correct is, minstens onzorgvuldig werd genomen.

Gelet op het gestelde in artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen mocht verzoekster dan ook de verwachting koesteren dat hieromtrent zou gemotiveerd worden in de beslissing, quod non.

De gemachtigde is op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing afdoende te motiveren. Een schending van de formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 42 §1, tweede lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aangetoond.

De schending is om die reden voldoende bewezen."

3.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De overheid moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen.

De zorgvuldigheidsplicht geldt ook voor de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van verblijfsaanvraag rust de bewijslast bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. De verplichting die in dit geval rust op de verzoekende partij, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

3.3. De verzoekende partij voert aan dat de bestreden beslissing zich steunt op een onjuiste feitenvinding. De bestreden beslissing stelt niet correct dat de tewerkstelling van de referentiepersoon bij een andere werkgever is dan deze waarvan de bewijsstukken werden voorgelegd.

Meer bepaald preciseert de verzoekende partij:

“Er wordt verzoekster verweten dat zij niet voldoende aantoonde dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Dit is incorrect. De heer R. bezorgde stukken m.b.t. zijn tewerkstelling via interimarbeid bij de firma I. F. S. Dit werd duidelijk op de loonfiches vermeld : SD W. betrof de zogenaamde werkgever, alwaar onderaan weergegeven werd dat de heer R. tewerk werd gesteld bij I. F. S. Eind augustus werd de heer R. echter i.p.v. dagcontracten via interimarbeid voorgesteld om vooreerst een overeenkomst voor bepaalde duur (gedurende één maand) te ondertekenen met begindatum 1 september 2022 en vervolgens vanaf 1 oktober 2022 een overeenkomst voor onbepaalde duur. Deze stukken werden op 6 september 2022 medegedeeld.

Alwaar de bestreden beslissing meedeelt dat de heer R. bij een andere werkgever tewerkgesteld wordt vanaf 1 september 2022 en verwerende partij hierdoor geen zicht heeft op het nettotoeslag is dit allerminst correct.

De heer R. was immers steeds bij de klant van SD W. via interimarbeid tewerkgesteld bij I. F. S. Gezien het goede werk dat de heer R. aldaar verrichtte, werd hem nadien een contract van vooreerst bepaalde duur en vervolgens onbepaalde duur aangeboden. Dit ging bovendien gepaard met een loonsverhoging.

De heer R. bracht alle stukken bij waarover hij op dat ogenblik beschikte. Een loonfiche wordt immers pas op het einde van de maand (of zelfs het begin van de maand daarop) bezorgd door de werkgever.

Het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel werd dan ook geschonden.”

Deze grief van de verzoekende partij moet gevolgd worden.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij verschillende loonfiches van de referentiepersoon bijbracht, zoals omschreven in de bestreden beslissing, uitgaand van werkgever ‘SD W.(...) S.(...) S.(...) NV/SA’. In de verschillende loonfiches wordt vermeld waar precies dit interimkantoor de referentiepersoon tewerkstelde. In elke loonfiche staat “I.(...) F.(...) S.(...)” vermeld. De bijgebrachte loonfiches zijn recent en strekken zich uit over de periode van 2 mei 2022 tot 28 augustus 2022. De bestreden beslissing werd genomen op 27 september 2022. De verzoekende partij legt overtuigende bewijzen neer (die niet voor de bestreden beslissing konden overgemaakt worden omdat zij pas einde september of begin oktober 2022 opgesteld zijn), dat de referentiepersoon vanaf 1 september enkel en alleen nog voor “I.(...) F.(...) S.(...) NV SA” is tewerkgesteld. Uit de loonfiche van september 2022 blijkt dat de referentiepersoon een voorschot ontving van 809,84 euro (wanneer is niet verduidelijkt) en een som van 935,84 euro bijkomend wordt gestort.

De verzoekende partij brengt een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur bij, gesloten tussen de referentiepersoon en deze werkgever, ten belope van één maand. Het blijkt een voltijdse tewerkstelling te zijn maar er is geen vermelding van de financiële verdiensten zodat het niet onlogisch is dat de verzoekende partij dit stuk, dat zij had kunnen overmaken aan de verwerende partij, bijbracht. Immers zijn geen financiële gegevens vermeld. De loonfiche over de maand september 2022 kon niet worden bijgebracht voor het nemen van de bestreden beslissing omdat deze op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet bestond. Hetzelfde geldt voor de arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur van 1 oktober 2022.

De verwerende partij kan de verzoekende partij niet verwijten geen stukken bij te brengen die niet bestonden. Voorts kan de redenering van de verzoekende partij gevolgd worden dat de referentiepersoon feitelijk zijn tewerkstelling bij dezelfde werkgever “I.(...) F.(...) S.(...) NV SA”, voortzette, ook al was het interimbureau strikt juridisch een andere werkgever. De verzoekende partij kan maar actualiseren indien zij de gegevens bezit. De Raad meent dan ook dat de verwerende partij voorbarig tewerk is gegaan. De feitenvinding is niet juist en de gegevens zijn niet afdoende correct beoordeeld. De verzoekende partij maakt aannemelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is genomen.

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel zijn geschonden.

3.4. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Bijgevolg behoeven de overige onderdelen en de andere middelen geen onderzoek.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 september 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN